

по друма. Остана неподвиженъ, дордето очитѣ му можеха да различаватъ стройната осанка на младежа.

— Господи, запази го, върни го... — пророни сърдцето му гореща молба.

Тропотътъ на ромейскитѣ коне заглѣхна въ далечината.

На следната сутринъ царица Елена предаде въ любящитѣ, крепки бащини обятия малкия Асѣнь. Съ бурна нѣжностъ царьтъ цѣлуна мекитѣ му, тъмни кѣдри, голѣмитѣ му черни очи и трѣпнещъ отъ неизказана радостъ го стисна до сърдцето си.

Сякашъ предчувствуваше колко скѣпоцененъ бѣ крѣхкиятъ животъ, който лежеше въ рѣцетѣ му.

## ГЛАВА V.

Пристигнаха въ Константиновградъ, когато розовиятъ блѣсъкъ на зората трептѣше по високитѣ кубета и звѣнарници на приказния градъ. Въ далечината Босфорътъ се блѣеше като огромна сребърна рѣка. Единъ дълбокъ ровъ и два реда яки стени съ голѣми страхотни бойници опасваха Богоспасната столица.

Константиновъ градъ! Зеницата на свѣта. Градътъ на градоветѣ...

Иваница бѣ вперилъ взоръ въ далечното видение — неподвиженъ и безмѣлвенъ, сякашъ омагьосанъ.

Това бѣ градътъ, за който блѣнуваха въ далечнитѣ нормандски замъци, за който снажни руси мѣже слизаха по Днѣпъръ и Донъ и върху дълги, крѣхки лодки, издѣлбани въ дървета, се отдаваха на коварството на морето, за който венецианци и генуезци напускаха богатствата на скѣпата си родина, за който трубадури, менестрели и миннезигери пѣха предъ крале и херцози вдѣхновени пѣсни за невиджана хубостъ...

Това бѣ Цариградъ...

Никога нито на сънь Иваница не бѣ виждалъ подобно пѣщо. Дѣхътъ замръ на устнитѣ му. И едновременно възторгъ и мѣка свиха сърдцето му. Гордъ и могъщъ бѣ